

wijls prioriteitenconflicten ontstonden. Conflicten waarbij in het verleden de spreidingsopdracht het dikwijls moest afleggen tegenover de belangen van bijvoorbeeld het verenigingsleven. Door de installatie van onafhankelijke cultuurbeleidscellen onder leiding van cultuurbeleidscoördinatoren die door de Vlaamse Gemeenschap worden gesubsidieerd, krijgen beide opdrachten een betere bedding en worden er meer kansen geboden om zich te concentreren op de kerntaken. Meer zelfs, onontgonnen terreinen zoals architectuur, erfgoed enzovoort krijgen hierdoor mogelijk ook eens de aandacht die ze verdienen.

Kortom: het is goed dat de Vlaamse Gemeenschap zich eindelijk meer bekommert om de spreidingsproblematiek en het aangedurfd heeft het lokale cultuurbeleid extra stimuli te geven. Ik ben er vast van overtuigd dat dit ook de kunstproducenten ten goede zal komen. In de uitvoering van het decreet zijn er wegens overhaasting wel enkele correcties geboden. Dit decreet moet zijn kansen krijgen en ik het zal het binnen enkele jaren graag kritisch mee beoordelen.

Marianne van Kerkhoven
en Willy Thomas

Dialogoog (3)

In de vorige twee nummers van *Etcetera* werden dialogen gepubliceerd tussen actrice Sara de Bosschere en dramaturge Marianne van Kerkhoven: pogingen tot hardop denken in een naïeve, onrijpe, vaak ongenueanceerde vorm, pogingen ook om een flexibele, onaffe schriftuur te vinden die zich uitnodigend opent naar andere mede-denkers. Terwijl Sara de Bosschere in Duisburg in het kader van de Ruhrtriennale repeteerde voor Peter Vermeersch' opera *Heliogabal*, diende Willy Thomas van Dito'Dito zich aan als zo'n mede-denker, die in de eerste plaats op de twee vorige dialogen wou reageren. Het gesprek had plaats op 15 april 2003 in de kantine van de Bottelarij in Brussel waar Willy samen met Guy Dermul en een aantal allochtone jongeren de laatste hand legde aan *S.T.O.E.M.P.*, een voorstelling waarvan het tekstmateriaal geschreven en/of gecoacht werd door Pol Hoste en Paul Pourveur en die op 22 april 2003 in première zou gaan. Het was één van die prachtige, zonnige dagen net voor Pasen; de ramen van de kantine stonden open en lieten de lente volop naar binnen stromen.

WILLY THOMAS: Op dit ogenblik is het opnieuw het geld dat in de maatschappij alle breuklijnen bepaalt, ook in het theater en in de verhouding tussen de segmenten van dat theater: het gesubsidieerde, het commerciële en het amateurtheater. Door de huidige verrechtsing wordt ook het beleid meer en meer gevoelig voor inhouden die afstemmen op populisme. Wanneer je het theater heel schematisch zou indelen tussen 'kunst om de kunst' aan het ene uiterste en het plat commerciële aan het andere, dan wil het beleid 'iets dat daar tussenin ligt'. Dat is een gevoelige materie; voor mensen die kunst maken, daar graag mee bezig zijn en dat afstralen op een publiek, gaat het veel meer om het sámen máken van iets dan om het ver-maken. De plek die je daarvoor opeist, wordt gesteund door een beleid; zij vinden dat belangrijk en jij krijgt geld om dat te ontwikkelen. Sara trok de vergelijking tussen kunstenaars en wetenschappers: die gaat niet helemaal op,

maar de poëzie en de manier waarmee je met inhouden omgaat, verloopt wel via onderzoek, gesprek, proces, overleg, bemiddeling die op gelijke wijze als bij de wetenschappers de aandacht van een beleid verdienen.

Met het geld als breuklijn worden de discoursen almaar simplistischer (kijk bijvoorbeeld maar naar het Vlaams Blok); het zwartwit denken drukt zich door; het gaat opnieuw om brood en spelen. Die lijn van het geld is natuurlijk in de hele geschiedenis aanwezig en daar moet je steeds de duimen voor leggen. De dingen gaan hun gang en wij lopen achter de feiten aan. Of we ons nu heel hard profileren of heel hard werken: dat maakt niks uit. Wat op een bepaald moment het sterkste is, zal overwinnen en op dit moment is dat het zwartwit denken.

MARIANNE VAN KERKHOVEN: Wat moet je dan doen?